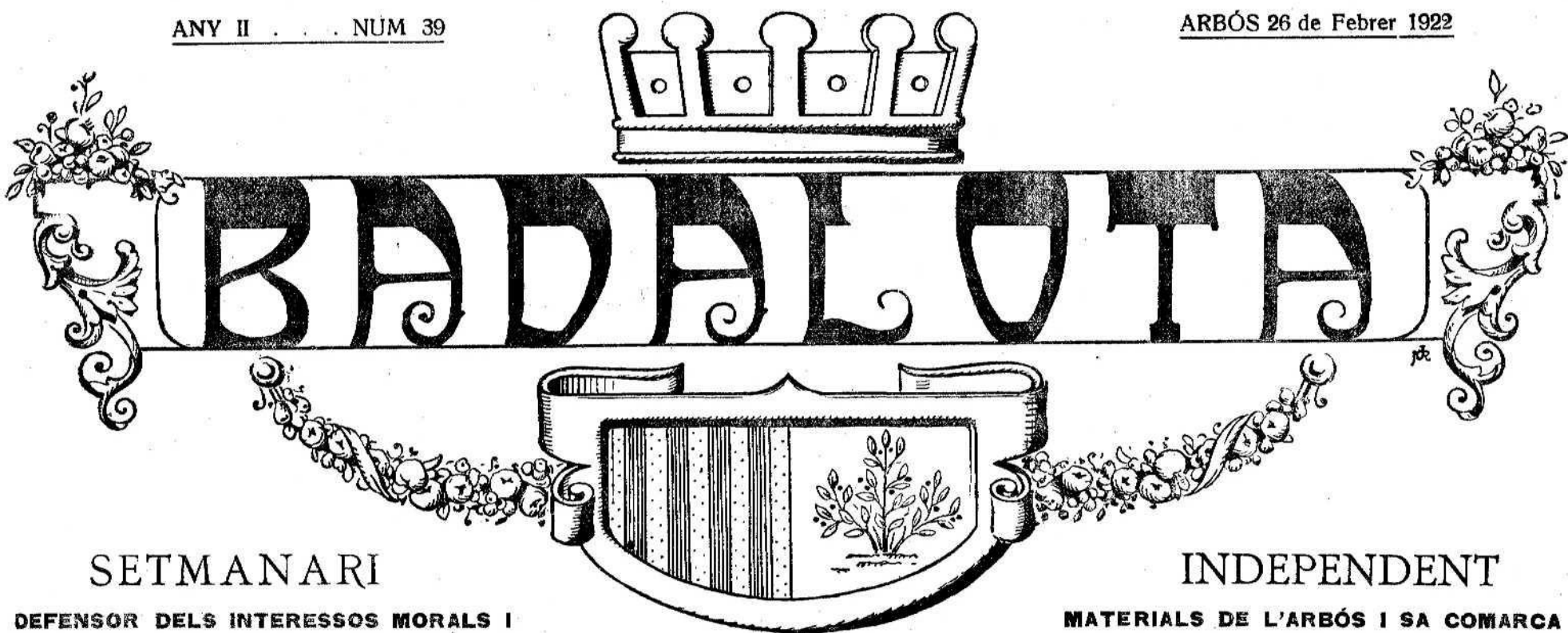




SETMANARI

DEFENSOR DELS INTERESSOS MORALS I

INDEPENDENT

MATERIALS DE L'ARBÓS I SA COMARCA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Arbós i comarca, un mes, 0'50 ptes. : Fora, trimestre, 2 ptes.
Estranger, 1 any, 12 ptes. : Núm. corrent, 15 cts. : Atrassat, 25

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de Sant Julià, 2

ANUNCIS, ESQUELES I REMITITS
A PREUS DE TARIFA

BANC COMERCIAL DE TARRAGONA

AGENCIA DE ARBÓS TELÉFONO 679

Casa central: Apodaca, 24

Agencies:

Caixa Auxiliar: "Bolsin de Tarragona"

Rambla de Sant Joan, 27.—TARRAGONA

Torredembarra
Morell

Tota classe d'operacions de Banca i Borsa

Caixa de Estalvis	Vista	3 i mitj per 100
	Sis mesos	4 per 100
	Un any	5 per 100

Comptes corrents en pessetes al 3 per cent

Comptes corrents amb divisses estrangeres els maxims tipus d'interés

Estampillats de bonos 6 per 100

Catalana de Gas i Electricitat

Cuidem d'aquest servei, per compte de nostres clients.

❖ Lliure de comissió ❖

Un cant a la França heròica

(Acabament)

I si digne d'admiració ets pels teus contemporanis de l'edat mitja, no poden menys que rètret idèntic homenatge els que junt amb tu visqueren l'època moderna, aquella edat de les grans convulsions, període de les grans evolucions, època en la que es forgen les mes transcendents transformacions de l'humanitat l'esclat de les quals s'ovira al començ de la contemporània, temps de les revolucions; revolució política amb la preponderància, del rei per a ofegar el feudalisme; revolució econòmica conseqüència natural dels descobriments espanyols i portuguesos; revolució de les ciències,

lletres i arts pel desvetllament dels pobles que durant l'edat mitja els embocalla el matell roig del deu Mars i sols donen senyals de vida en els fets èpics; revolució religiosa, l'origen de la qual, la Reforma, depura més la nostra fe, enfortint-la més tant la Contra-Reforma; la revolució filosòfica iniciada pel idealista Descartes i essent esclatant en el segle XVIII pels filòsofs que precediren al fet més gran que admira l'humanitat, el moviment, la grandiositat del qual és sols comparable a l'extensió dels mars perquè no s'arriba a distingir llurs limits: la Revolució francesa; i diem que et fas digne del mateix homenatge perquè tú amb la política del gran rei Lluís XIV, secundat pels estadistes Colbert i Louvois i amb el precedent de l'obra de Richelieu, prepares el desvetllament dels pobles per

a sortir de les urpes del feudalisme, que com a forsa política ja no tenia raó d'existir; tú despertes els pobles, és la política seguida pels teus homes, el pont per mitjà del qual els pobles adquireixen consciència de llurs drets; i tú, ho poble francès, que sents batre en ton cor els ideals del Crucificat, tu, oh poble francès, que cobejes amb vehemència la lliberació, tú oh poble francès, que aspiras a emancipar-te de la tirania del infame Cardenal De-bois, tú, ho poble francès, víctima dels excessos de la cort del dèbil Lluís XVI, tú, oh poble francès, que agonitzant son ferits tos oïdes pels clams de reivindicació dels filòsofs Voltaire i Rousseau, tú, ho poble francès; et redresses, reacciones i com el vapor comprimit que cerca una sortida, com el foc del volcà que corre per les entranyes de la terra en busca d'una capa flonja per a vomitar, foragitant tota la verinosa matèria de ton sempre ardorós llit, com els núvols que prenyats de malícia volen descarregar tota sa ira sobre la terra, tú, oh poble francès, esclates videntment; i la sang, el foc, les idees igual que les flames del volcà que devallant les falces de la montanya arriben fins als pobles i ciutats, igual que les rierades i torrentades que corren vertiginosament per la terra, volen i s'extenen per tots els pobles de la Europa repercutint mes tard en els altres continents. Tots els fets que es registren fora i dintre ta terra durant l'època que ens ocupa, convergeixen a un mateix punt: tots ells des d'els descobriments, conquestes i invents portats a cap en l'infantesa de l'edat moderna, fins els esclats revolucionaris d'Anglaterra i Estats Units, guerres religioses i la política de Lluís XIV no compresa pels seus successors que no saben contemporitzar l'opinió, tots ells, a semblansa dels riarols que després d'una cursa mes o menys extensa i caudalosa, engrossen llurs aigües l'immen-sitat dels oceans, remouen els cors i els sadollen de sana sava fent adquirir als pobles consciència de llur personalitat. Les aigües Testen inquietes, els cervells queden agitats i en estat latent l'idea d'adquisició d'aquella personalitat. El sol els rajos d'aqueix deslumbrador astre, de ple es reflecten sobre la dilatada superfície dels mars i aixequen finíssimes i vaporoses boires; l'atmosfera s'es purifi-cada; les aigües queden tranquil·les; i qual sol, amb la mateixa rapidès i virior que fereixen sos rajos les agitados algues dels oceans, els teus filòsofs del segle XVIII, desperten, desvetllen aquell estat de consciència que de la seva personalitat s'havia format el teu poble, i s'aixequen vaporosos, amara-tats de sang i foc els ideals de igualtat, fraternitat i llibertat per a ofegar per sempre més l'absolutisme de les monarquies i iniciar el període constitucional

proclamant la soberania del poble en els brillants i eloquents principis d'ésser el govern, la justícia feta pel mateix poble, d'ésser tots els ciutadans iguals en drets en conseqüència obligar a tots idèntics deures, d'ésser l'autoritat de la llei absoluta.

¡Oh noble França! no escatimes vides, no avaluores hisendes, no conserves sang, ho dones tot i així com el foc que consumeix les substàncies terroses que apresonen, embolcallant-lo, el brill de l'or, la sang, la vida, la hisenda fan caure les cadenes que apresaven la societat treient-la de l'esclavatge del feudalisme migeval i purificant els pobles de la corrupció i objecció i abjecció en que visquen pel absolutisme modern i els hi fas adonar de la preuada valor de llur existència, fas brillar llur personalitat; i els tú mateixa, son els teus fills, els fills de la França Gran qui capitanejats per Alexandre dels temps moderns, Napoleó, en el cor de llurs fusells i en la pólvora de llurs canons, arreu escampen la bona nova que cau en els fertils de l'Europa i germina, floreix, esclata radiant com els pétols de les poncelles s'obren al escalf dels rajos solars d'un jorn primaveral.

Plena assadollada d'ideals naix l'edat actual. Tot son idees. ¡Quin contrast el segle XVIII amb el segle XIX i començ del XX; en aquell domina l'idea en a que la matèria. El segle d'or ha engendrat el segle de l'indiferència, positivisme, egoisme; d'aquí la gran Guerra, la Conflagració Europea. En aquesta última Gran Guerra sols jugaven valors materials; i ella de faisó ben tràgica, però potent, ha evidenciat la poca solidesa d'aquelles valors. Es veu, se sent, s'ovira, hi ha remors, es nota, un moviment, no sabem el que, un canvi de direcció unes noves corrents rublertes d'idealitats; la valor ideal de la vida s'imposa; la Guerra Gran ha anorreat la valor material. I aquí ho devem? a tú oh França heroica, immortal, invicta germana nostre; tú que jugaves un paper secundari en la Gran Lluita els resultats de la qual vivim encara, amarats tos fills d'aquell patriotisme que els hi sabé alenar la verge i màrtir Joana d'Arc, vencers palesant davant del món un heroisme, un amor patri sens parió; tu vencent l'agulla alemanya pero deixant sura sortir a la superfície dels mars, el tiburó anglés, poses a cobert l'Humanitat d'ésser víctima del materialisme imperant.

I avui, en ple segle XX, tots els pobles novament l'esguarden i es diuen encarant-se envers tú: ¡Oh França mestressa en legislació amb la figura del Gran Carlo-Magne; oh França generosa, capdevantera de les Creuades; oh França patriòtica, amb la gran heroïna de l'època Na Joana d'Arc; oh França directora de la política mundial amb Lluis XIV l'home públic de més valúia; oh França filosòfica amb els granspensadors des de Descartes fins a Voltaire, Bossuet i Rousseau; oh França idealista de la Revolució; oh França Gran i Potenta amb el modern Anibal, Napoleó; oh França màrtir de la gran guerra oh nostra França ¿continuarás alenat als pobles? aerás tu com la columna de foc i fum que guilava als israelitas en son viatge a la terra de promissió, qui assenyali els viarany per on deu seguir l'humanitat del demà? podrán en tú emmirallar-se les generacions del esdevenidor? servarás aquella preponderancia i prestigi moral que feu se't considerés com a cervell de l'Europa? el banquet mundial trovará en tu prou sal per a ésser ben condimentat? un silenci pregón s'és fet; una veu d'engolxa pero plena de virior fereix nostres oïdes; es la del gavi Vsichari, el deixeble enfervorit de E. Renán, son pare polític, que al capsal del llit del fill, una de les víctimes de la Gran Guerra, ens diu: «Al aplavagar-se el foc en el camp de la lluita i apenas es reanudi la vida sobre nostra bella terra francesa ens impresionarán nous esclats de poesia, admiraren vers miracles de ciència.»

I.

Quadres de la guerra

A l'amic Marcell Jané.

Era una de les nits més crues del mes de Desembre.

En una trista cambra, sense més adornaments que un Sant Crist, es trobava estesa sobre un míser matalàs una pobre dona malalta. En son rostre pàlit es reflexava el dolor i la resignació. Al seu costat i tenint el genoll en terra, es trobava son fill—amb l'uniforme de campanya i lluint els galons de caporal—que tractava inútilment de fer-li pendre algun aliment.

Quantes vegades l'amant fill ho intentava, altres tantes veia defraudades ses esperances: la pobre dona apartava suaument tot lo que el seu fill li mostrava.

—Fill meu, jo ja soc un ésser mort—va dir-li la muribunda, apretant-li fortament la mà—.Gracies a Déu puc veure't en aquests moments: ara que et veig respiro, puix em basta tan sols ton alè i ton amor perquè em dulcifiquin els últims moments de la meua vida.

Incorporant-se, com si anés a pendre forces, seguí:

--Veig que les penalitats de la guerra deixen en ton semblant rastres de poca salut, a pesar de ton entusiasme i de ton valor. Al morir vui emportar-me a la tomba un convenciment: que no has d'ésser mai covart; que no t'has d'oblidar de ta mare, que des d'el cel...

--Mare, mare del meu cor--interrompé son fill--deixis de records tristos i pensem sols en Vos, desitjant un demà en que espero brillarà un sol esplendorós per nosaltres: miri, escolti les meves il·lusions i esperances.

I amb entusiasme relatà a sa mare com degut al seu comportament li havien donat els galons de caporal, que orgullós lluia i li havien promès els de sargent a la primera vacant que ocorregués, i això dintre del poc temps que feia que havia marxat al Marroc amb el seu batalló.

La pobre mare contemplava extasiada i plena de goix al fill de ses entranyes.

Creient produir-li un plaer a sa mare, son fill després de fer-li un però que del seu cor sortia, s'acostà més i sentant-se vora al seu cap, li passà el braç pel coll i començà a contar-li escenes de la vida de campament, accions en que s'havia trobat (suprimint quant pogués impressionar-la) així com lo que ell sentia des de que entrà a Zeluan, seguint després cap a Monte Arruit. A mida que anava contant, alçava la veu, creixia son ver entusiasme patriòtic, clamant venjança davant lo que ell acabava

de veure, i involuntàriament estrenyia fortament en sos braços a la moribunda que amb respiració lenta i fadigosa se li acabava la vida, com s'extingeix una làmpara mancada d'oli: moria en un ambient de felicitat mirant a son fill.

Quan s'adonà de que degut al seu entusiasme acabava de clamar venjança i prometre que seria ell un dels que venjarien tantes pobres mares que s'havien quedat sense fills, es parà, deixà d'abraçar a la mare, que caigué pesadament sobre el llit, sens donar-se compte de la realitat, exclamà:

--¡Mare, mare meua, mare del meu cor! Aquells que allí moren, ho feren sens altra ambició que lluitar i morir pel més honrós sagrat dels humans ideals: per la Pàtria.

A l'arribar a aquest punt, se n'adonà dels símptomes de l'agonia...

Com un boig es tirà sobre aquella mare tir de la pobresa, que va morir en mig d'una expansió patriòtica i sentimental; i com si amb el seu propi calor volgués reanimar-la, l'apretà fortament contra son pit, però al dexar-la de nou horroritzat, caigué l'immòvil cos, de cap sobre el llit...

Amb la mirada extraviada per lo que acabava de passar, i impulsat per l'amor que per sa mare sentia, li agafà el cap i sobre el front, ja fret com el marbre, estampà un petó llarg, silenciós...

¡Trista realitat de la vida! Quantes mares hauran perdut els seus fills! Quants fills hauran perdut a ses mares!

JOSEP MASALLERAS

Blokaus Hama-el-Baida, Febrer 1922.

FUTBOL

Per primera vegada el diumenge passat nostre camp d'esports oferí un noble atractiu al jugar un partit amistós amb un *team* veí: nostres simpàtics amics vendrellencs, que també animats per les corrents actuals tornen a revifar el callu esportiu de sa Vila.

A 2 quarts de 5, i a les ordres de Paulino, jugador del Vilafranca F. C. qui actuà de jutge, s'anaren els dos equips en aquesta forma:

Vendrell: Allés, Marqués, Nin, Grau, Colom, Congost, Guinovart, Mascaró, Mota, Cubota i Serra.

Arbós: Suriol 2.º, Romagosa, Gomà, Mestre Mas 1.º, Solé, Badell, Mas 2.º, Suriol 1.º, Llorens i Torres.

El partit va ésser força igualat dominant uns ara altres, havent-hi alguns moments de més interès. El Vendrell porta bona defensa: la línia de davant s'entén més la d'aquí. Fineix la primera part amb 0 gols. La segona part fou més distesa animant-se amb dos bands i atacant més de ferm donant ocasió de lluir-se defenses i porters. En una arrancada de l'Arbós el devanter de l'ala dreta centra amb precissió la pilota, arreplegant el devanter centre, que xuta tocant al pal; i en un

palestra que s'arma, davant la porta, és recollida pel mateix qui amb el cap la fa entrar a la porta vendrellenca. S'anarà a la lluita sense aconseguir cap modificació, i finalment el partit amb el resultat de 1 a 0 a favor de l'Arbós.

Ambdós partits els manca entrenar-se; si així ho fan uns dies en el camp del Vendrell i altres en el d'aquí, podrien entaular torneigs amistosos en bé dels jugadors i de l'afició esportiva que arreu es desperta.

KICK

Història de Catalunya

XII

Les invasions: els romans.

Després de llarga experiència els romans es degueren convèncer de que tot el profitós que era pels cònsols, pretors i generals la conquesta d'Espanya era inútil i de nul·la eficàcia per a la república llatina; d'aquest convenciment en nasqué el de cercar la manera de romanitzar Espanya o sigui de fecundar amb la superior civilització romana l'esperit nacional ibèric, engalanant-lo, mil·lijant la suavitat, amb els costums de la capital llatina. Açò féu que s'alçés a Roma un partit que s'interessava pels espanyols, tenint com capdavaners Scipió—fill de Nelus—i Porcius Cató, el qual aconseguí que el Senat romà, tement noves sedicions, tractés per primera volta d'assolir la pacificació concedint mercès als hispans en lloc de prodigar-los-hi els càstics, a l'enxems que assajava d'establir a Espanya una colònia llatina.

Amb tot i açò la lluita entre espanyols i romans no va acabar durant molt temps; va créixer més i més, al contrari, la rancúnia entre els dos pobles enemics, de fets que en congregar-se els cellivers l'any 154 a. de J. C. per a reforçar sa lliga i exigir comptes de la conducta de llurs opressors entren en la nova aliança gairebé tots els pobles de l'interior i de prop dels Pirineus: tots menys els de la nostra terra. Difícil és d'explicar aquesta anomalia, que no vol dir, però, que Catalunya restés pacificada doncs no devia tardar a donar proves del seu esperit de rebel·lió.

Mentrestant segueix el silenci dels historiadors llatins sobre ço que esdevenia en la regió nostra; i és que els fets cabdals de la lluita contra Roma es desenvolupaven aleshores en altres indrets de la península. Era quan el lusià Viriatus, quines gestes felen tremolar als més ardits cabdills romans, assolí les grans victòries, sense que hom pogués justificar amb proves suficients l'asserció de la seva presència en el nostre terrer. Era quan Numància, amb el sacrifici sublim i sense parlar de sepulturar-se a si mateixa entre les pròpies runes, palesava a Roma que la força no pot abatre l'altivesa i la dignitat d'un poble heroic, doncs després d'aquella gesta memorable (any 133 a. de J. C.) restava molta més glòria pels vençuts que no pels vencedors. És cert que llavors la república formidable assolí que durant vint-i-quatre anys regnés una veritable calma d'un cap a l'altre d'Espanya, emperò també ho és que aqueixa pau del terror que donava descans a Roma va servir per a que es despertessin els odis encontres que en la gran ciutat niaven entre el partit del poble, acabat per Marius, i el partit patriarcal, acabat per Sila.

Aquesta guerra social, inhumana i cruel com molts poques, acabà—després de mantes alternatives—amb el triomf de Sila, el qual, donant-se el títol de *dictador*, inicià seguidament aquelles terribles venjances i proscripcions que tanta anomenada tingueren. Un dels partidaris de Marius, proscribit per Sila, que cercà refugi a Espanya, fou el tribú romà Quintus Sertorius.

Per la còpia:

R. E.

NOTA: Un error de caixa va esguerrar la «nota» posada al peu de l'últim capítol. Ço que ella volia dir és que, en el capítol X, la railla 51 de la primera columna de la pàgina 3 (vide el número 36 de BADALOTA) ha de dir: «els ausetans de la riba del riu, els susestans i els».

CRONICA ARBOSENCA

MUNICIPAL

Sessió del 21 de Febrer.

Assisteixen els regidors senyor Pujol, Mañé, Amiguet, Roig, Just, i Romagosa, presidint l'Alcalde senyor Cruaïes.

S'aproba l'acta de la sessió anterior.

S'examinen i aproben els següents comptes: de don Antoni Pons, pels plans que li encarregà l'Ajuntament referents a obres municipals, d'import 999'75 pessetes; de Pau Colomer, per gastos en les eleccions darreres, de 48'75 pessetes i de la vídua de Jaume Urpi, per dues taules destinades a l'Escola de nois d'import 75 pessetes, acordant-se respecte a la primera agrair al senyor Pons la bonificació que fa a favor del Municipi del 50 per cent del seu import.

El Secretari llegeix el projecte de presupost ordinari per l'exercici vinent, quedant acceptat i acordada la seva exposició al públic per 15 dies.

S'acorda també: Nomenar a don Josep Martí per a les operacions de mida dels moços del actual Reemplaç; que per la comissió de policia urbana es procedeixi a la nateja d'alguns carrers; i que per l'Alcaldia s'interessi a la Companyia d'electricitat modifiqui la forma d'emplaçament del pal que te col·locat al passeig de la Badalota.

I s'aixeca la sessió.

Relació dels números que correspongueren als moços el actual Reemplaç en el sorteig del diumenge passat: 1 Francisco Olivella, 2 Anton Miró, 3 Ramon Colet, 4 Josep Just, 5 Jaume Cunillera, 6 Hermenegild Vilanova, 7 Josep Cruaïes, 8 Carles Mas, 9 Anton Solé, 10 Josep Sans, 11 Julià Gomà, 12 Jaume Gatell, 13 Fermí Guasch, 14 Benjamí Soler.

RELIGIOSA

Diumenge de Cincogesma.—Avui, a les 10 Ofici amb Exposició del Santíssim Sagrament: el mateix en els dos dies següents, en la Capella dels Dolors a les 9.—Aquesta tarda, dilluns i dimarts, a les 4 exposat el Santíssim, rosari, estació, acte de desagravi a Jesus Sagramentat i plática.—Dimecres, benedicció i imposició de la Cendra.—Divendres, primer de mes, a dos quarts de vuit, Comunió pels socis del Apostolat de la Oració; a la tarda, Junta de les Conferències de S. Vicents de Paul a dos quarts de sis.—Dimecres, divendres i dissabte es dejuni, i divendres, amb abstinència de carn.

Misses.—Dimecres a dos quarts de vuit per Antonia Rossell; dijous a les 7 per Antonia Mayner; divendres a la mateixa hora per Francisco Gener Roquer (a. c. s.)

Obit.—dia 18 Emili Marcillas Coll: rebé tots els Sants Sagraments (R. I. P.)

AGRICOLA

PER AL MES DE MARÇ.—Vinya: S'acaben de plantar els céps americans. Es continua l'empeltar; triant dies de bona temperatura i coberts, però no plujosos, evitant els de vent fort i sec. Els serments destinats a elxarts, un dia abans d'utilitzar-los, posin-se sumergits per un extrem en l'aigua després d'haver-ne tallat els dos caps. Si passades una o dues hores traspua l'aigua per l'altre extrem, la fusta està en bon estat. Si s'haguessin conservat en arena rentin-se bé fins a eliminar-ne tota partícula. Procuris hi hagi un perfecte contacte entre el patró i l'elxart. Al fer la lligada amb la rafia fassis que cada volta quedi separada d'un a dos mil·límetres de l'anterior per a facilitar l'aïreig.

El Març és ventós i per tant elxuga la terra. Convin-drà doncs tenir-les destriades per a disminuir la evaporació, donant una llaurada o cayada que, a més, destruirà males herbes, airejarà la terra i la deixarà ben disposada per aprofitar les pluges d'Abril.

Poden començar-se a colgar els adobs solubles.

Celler.—Va a augmentar la temperatura; la qual cosa afavoreix el desenrotll de les malalties en el vi. Per tant convé examinar-lo per assegurar-se de sa sanitat. L'acidés volatíl és el pols del vi; basta determinar-la per a fer-se càrreg del seu estat de conservació: si el vi està sà la seva acidés es d'uns 0'5 grs. a 0'6 grs, per litre, si passa de 0'7 grs. a 0'8 grs. indicà que el vi comença a estar malalt; a 1'2 grs. el vi està francament malalt.

S'efectua la segona travassada abans la bonança del temps no determini certa activitat en els ferments, ocasionant la barreja del vi amb els pòsits. Els vins de molta capa i graduació es transvasseran en contacte del aire: així s'activa la vida de la llevadura i es completa la transformació del sucre remanent que solen portar aquests vins, les matèries albuminoidees es precipiten i s'afina el

color. Elo de poca graduació volen poc o gens d'alreig Els vins amb tendència a enterbolir-se exigeixen abric complet de l'aire, lo mateix que els vins vells.

Terra campa.—Es preparen els camps a sembrar de plantes de primavera, enterrant-hi els adobs químics o fems. Es planten patates, remolatxes, etc.

Es xarcolen els sembrats. Si els cereals fossin canonats poden resclar-se.

Arbrat.—A ultims de mes, si el temps no es presenta massa fret, s'empelten els arbres de fulla permanent.

Es transplanten els arbres de fulla permanent: com oliveres, garrofers, tarongers, eucaliptus, etc. etc.

ARTISTICA

Teatre Arbossense.—L'elenc artístic, el dia 5 de Març començarà la tanda de funcions teatrals, que donarà per la quaresma, posant a l'escena en dit dia el formós drama del fundador del teatre Català, en Frederic Soler (a) Pitarrà,

LO CONTRAMESTRE

VARIA

Amb aquest número regalem a nostres subscriptors el tercer quadern de les Notes històriques de la parroquia i vila d'Arbós.

Com flocs de boira matinera reraçagada per fondals, planes i feixes, l'enflorada cúpula dels ametllers s'escolva sota la voluptat del Sol.

El ventijol, de mans fluides, fa bella escampada del plujim de petals nacre i carmí. I en el brancam fruitós s'hi mostra tot nu al frebol ametlló.

Ciutat, mira amb delit, l'alba florida. Allarga un braç i en fa bona collida. Volta de sumptuositat l'humilitat de la flor hi és com un cant d'alegria, que s'apaga i es font anyorivol del prat verd, dels montanyencs aromes, de la motilada vinya.

I els pétals van calent com llàgrimes vives. Mor la flor el fruit també mor; i els branquillons al camp retornen pol·luts amb escombraries.

¡Ciutat! ¡Ciutat! Quantes de flors camperoles, no culls malmets i abruses amb ton alit recremador i ple de falsia.

El diumenge passat a un quart de tres de la tarda en un viratge anterior al Pont de la Bruixa, un automòbil ocupat per don Joan Ripoll i un dependent de la casa Vidal i Ribas, per a evitar la topada amb un carro que venia en direcció oposada, feu el xofer una falsa maniobra, tenint la mala sort de saltar el cotxe a la cuneta, que per estar a un desnivell d'un metre va esser causa de que el vehicle dongés unes voltes de campana, agafant els seus ocupants.

El senyor Ripoll resultà amb magullament general i commoció cerebral de pronostic greu.

Els altres ocupants resultaren també ferits, si bé de no tanta gravetat com l'anterior.

Foren atesos pel senyor don Carles de Saint-Germain qui s'ensepegà passar per allí en automòbil a la poca estona d'haver ocorregut la desgràcia. En un auto-camió facilitat pel senyor Vidal i Ribas foren traslladats a Villafraça els ferits. Fem vots pel seu prompte i complet restabliment.

En la casa de camp coneguda per Can Vilà, esclaparen quatre bombes. L'explosió fou gran, i els propietaris de la finca demanaren auxili sense que ningú acudís a socorrer-los. Produí l'explosió grans desperfectes en l'edifici i resultà una cavalleria greument ferida, sense que hi hagués que lamentar cap desgràcia personal; es creu que aquest atentat pot obeir a qüestions socials.

Disortadament, sense poder disfrutar del premi que tenien, han sigut demanats per a tornar a terres d'Àfrica, nostres amics Emili Cañas i Enric Albornà.

Es nostre desig vivíssim que retornin ben prompte definitivament junt amb els altres companys.

Els tres dies de Carnaval les societats recreatives celebraran els tradicionals balls amb orquestra.

Es probable que el dia 12 de Març es celebri una cursa de bicicletes amb valiosos premis, organitzada per l'Agrupació Deportiva d'aquesta vila.

A profit dels soldats arbossencs que lluiten a Melilla, el dilluns de Carnestoltes a la tarda es farà una recaptà en la que hi pendran part totes les Entitats recreatives que en cavalcada recorreran els carrers de la població.

Pel dimecres de Cendra, hi ha projectada una excursió ciclista a Reus i Tarragona, organitzada per la secció ciclista de l'Agrupació Deportiva d'aquesta vila.

VENDRELL : IMPREMTA RAMON : TELÉFON 770
Representant a l'Arbós : Ramón Escarrà : M. ajor, 34

Elaboració de ví sense alcohol

MARCA MOSTUVA (nom registrat)
CINTO RIBOSA

Banyeres del Penedés

(Tarragona)

ANTON FELIU

Contratista d'obres

Planos i Pressupostos gratis

Cases Noves, 4

ARBOS

PRODUCTES, APARELLS
I MAQUINARIA

PER A

AGRICULTURA I ENOLOGIA

P. PLANA MANÉ

Dr. Robert, 28. — VENDRELL

La casa té establert un Laboratori per a exàmen i graduació de vins

"Hotel Moderno"

Propietaris: Jover i Solé Germans

TOT CONFORT — PREUS REDUITS

SITUAT EN EL PUNT MES CÉNTRIC DE

BARCELONA

Carrer del Hospital, 5, 7, 9 i 11—Teléfon 2239

Nitrat de Sosa

Puresa garantida

Preu sens competència

Podem servir-lo des de nostre magatzem d'aquí o des de Tarragona

Condicions especials per a demandes d'importancia

J. Ferrer Vidal

Major, 31 Forn, 2 i 4. — ARBOS

La Fabril Española

Fábrica de serrar

Arbós del Penedès

ES VENEN:

Tacos de llenya de roura, olivera y cep propis per a cuina económica, estufes i demés, a 3'50 pessetes els 40 quilos.



Estelles de pi seques, a 2'50 pts. 40 quilos.
Ceps senses, desarrelats 2'20 pts. 40 quilos.
Ceps trocejats, a 2'50 ptes. els 40 quilos.

Preus per a pocs dies i en grans partides rebaixa de preus

Carretera del Vendrell.

Telefon núm. 690